

podmínkou pro použití důvodu trestnost zrušujícího dle § 187 tr. z. jest, aby pachatel nahradil škodu dobrovolně, z účinné lítosti, byť i na náležitání poškozeného, kdežto v přítomném případě jest zjištěno, že obžalovaný vydal předměty, jež si chtěl bezprávně присвоjiti, teprve na výhrůžku, že bude naň zavolán četník, tedy nedobrovolně a nikoliv z účinné lítosti, nýbrž ze strachu před trestem a proto, že mu vlastně nic jiného nezbyvalo.

Čís. 187.

Věc sluší pokládati za svěřenou (§ 181 tr. z.) již tenkrát, byla-li jejím držitelem odevzdána fakticky v moc pachatelovu v předpokladu, že s ní jen ve smyslu odevzdatelově naloží.

(Rozh. ze dne 8. května 1920, Kr I. 32/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Vojtěcha V. do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 10. prosince 1919, jímž stěžovatel uznán byl vinným přestupkem zpronevěry dle §§ 181, 461 tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska § 281 č. 9 lit. a) tr. ř. tvrdí zmateční stížnost, že nebylo tu poměru, dle něhož mouku, již si dle zjištění rozsudku stěžovatel bezprávně přivlastnil, bylo by pokládati za svěřenou. Než věc pokládati sluší za svěřenou již tenkrát, byla-li jejím držitelem odevzdána fakticky v moc pachatelovu v předpokladu, že s ní jen ve smyslu odevzdatelově naloží. Rozhodným jest tudíž přechod z držení odevzdatelova do držení přejímatelova za jiným účelem, než ku volné dispozici přejímatelově. V té příčině zjišťuje však rozsudek, že dotyčná mouka aprovisační složena byla aprovisací města P. s vědomím a svolením obžalovaného na půdě jeho domu, jejíž klíč zůstal u stěžovatele. Tím dány jsou shora uvedené předpoklady svěření. Že nebyla uzavřena mezi stěžovatelem a aprovisací města P. zvláštní smlouva, že stěžovatel ničeho za uložení mouky nedostal, že žádnou zodpovědnost zvláště nepřevzal, nemění nic na faktickém stavu odevzdání mouky do držení obžalovaného, jež postačuje, by byla pokládána za jemu svěřenou. A jestliže si stěžovatel část mouky, jak zjištěno, bezprávně přivlastnil, nelze uznati odsouzení pro zpronevěření pochybeným.

Čís. 188.

K pojmu žhárství dle § 166 tr. z. se nevyžaduje, by tu bylo nebezpečí dalšího rozšíření ohně z předmětu, který pachatel zapálil, jen když oheň sám o sobě může mítí ráz »požáru«.

(Rozh. ze dne 14. května 1920, Kr I 246/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajsk. soudu v Chebu ze dne